

Gestikt in zakdoek baasje

Jacob Water, brigadier bij de Amsterdamse politie, kreeg hem in 1916 'als een dotje poetskatoen' van een kantonrechter uit Friesland cadeau: de Tervuerense herder Albert (roepnaam Ab of Appie), die een goede speurneus bleek te hebben en al snel de Amsterdamse politie hielp bij het oplossen van misdrijven. Het Amsterdamse corps had toen nog geen beschikking over diensthonden, door het succes van Albert en andere particuliere honden, werd in 1921 de Amsterdamse hondenbrigade opgericht.

Dankzij Albert werd een aantal zaken opgelost. Hoogtepunt was de moord op de directeur van de zuivelfabriek St. Oda in St. Oedenrode. In 1919 werd de man met doorgesneden keel gevonden naast zijn opengebroken brandkast, met sporen van een gevecht. Naast het lichaam lagen een doek met bloed en een kapot scheermes. Getuigen hadden twee mannen op de stoomtram naar Den Bosch zien stappen, één van de twee was aan handen en gezicht gewond. Ze werden in Amsterdam opgepakt, maar ontkenden elke betrokkenheid. Albert werd ingezet. De hoeden van de verdachten werd geplaatst in een rij van 25 hoeden en petten. Albert mocht ruiken aan het kapotte scheermes en pikte feilloos uit de stapel hoofddeksels de hoed van een van de verdachten.

■ Nooit vergeten

De Tervuerense herder staat bekend om zijn aanhankelijkheid en Albert was geen uitzondering. Baas en hond waren onafscheidelijk. In maart 1923 werd brigadier Water opgenomen in het voormalige Burgerziekenhuis voor een ontsteking aan zijn been. Albert kreeg toestemming dagelijks op bezoek te komen. De hond legde de minstens 500 meter die lagen tussen het huisadres aan de Archimedesweg en het ziekenhuis alleen af. Aangekomen bij het ziekenhuis, opende de portier de deur en zei: ga maar, je weet de weg. Albert ging naar zaal 6, krabde zachtjes aan de deur, een verpleegster opende die en Albert sprong op de stoel naast het bed en gaf de baas een poot. Na een half uur zei Water dat het tijd was naar huis te gaan.

Albert sprong van de stoel, keek bij de deur nog even om en ging. Wie denkt dat dit allemaal uit een grote duim is gezogen, kan op internet 'De grote daden van de politiehond Albert - Gepensioneerd hoofd-agent Water te Amsterdam vertelt uit zijn herinneringen' downloaden die in 1946 werden gepubliceerd door *De Courant-Nieuws van de Dag* (http://home.hccnet.nl/politiehond/Grote_daden_Albert.pdf). Op een dag moest Albert thuisblijven, omdat de vrouw van Water en zijn drie dochters al op bezoek zouden gaan. Weer thuisgekomen kon mevrouw Water Albert nergens vinden. Na enig zoeken vond ze hem onder het ouderlijk bed, hij was gestikt in een zakdoek van zijn baasje. Zelfmoord, zo wordt vermoed. In ieder geval door Water zelf: 'Ik heb wel zoveel met dieren omgegaan, en ik weet zoveel van Albert, dat ik hem een menselijke daad durf toeschrijven. De teleurstelling is hem te zwaar geweest...'

Albert is begraven in het Oosterpark 'waar ik meestal met hem oefende', schrijft Water. Vrienden en bekenden van de hond lieten een grafsteen voor hem maken. Die steen staat er nog steeds. Een granieten grafsteen op een stenen sokkel, waarop oorspronkelijk een marmeren plaat zat met de afbeelding van Albert. Die werd in 1926 gestolen ('laffe baldadigheid', oordeelt *Het Volk*.) In 1959 is de tweede marmeren plaat vernield en niet meer vervangen. De beeltenis van de hond is toen in het graniet gehakt. Water eindigt zijn herinneringen: 'Er is een gedenksteen op zijn graf geplaatst, welke de herinnering aan Nederlands beste politiehond en mijn beste vriend in die dagen, wakker houdt. Voor mij was dat niet nodig geweest, ik zal hem nooit vergeten.' ■

Foto: Clip Clarke